

СТРАДАЊЕ СРБА НА ЂУРЂЕВДАН 1992. ГОДИНЕ У СЕЛИМА БРАТУНЦА И СРЕБРЕНИЦЕ

ЗЛОЧИН У БЉЕЧЕВИ – ОПШТИНА БРАТУНАЦ

ГЕОГРАФСКИ ПОЛОЖАЈ И ЕТНИЧКИ САСТАВ СТАНОВНИШТВА БРАТУНЦА

Општина Братунац се налази у источном дијелу Босне и Херцеговине. Граничи се са општинама: Зворник, Власеница и Сребреница.

Површина општине износи 293,05 km². Општина је била састављена од 13 мјесних заједница :

Бјеловац, Бљечева, Братунац, Факовићи, Глогова, Хранча, Коњевић Поље, Кравица, Осамско, Подчауш, Суха, Вољевица и Жлијебац. У овим мјесним заједницама су се налазила следећа насељена мјеста : Абдулићи, Бањевићи, Биљача, Бјеловац, Бљечева, Бољевићи, Брана Бачићи, Братунац, Дубравице, Факовићи, Глогова, Хранча, Јагодња, Јакетићи, Јелах, Јежештица, Јошева, Коњевићи, Красановићи, Кравица, Липеновићи, Лозница, Магашићи, Михаљевићи, Млечва, Мратници, Оченовићи, Оправдићи, Пирићи, Побрђе, Побуђе, Подчауш, Полон, Раковац, Реповац, Сикирић, Слапашница, Станатовићи, Суха, Шиљковићи, Тегаре, Урковићи, Витковићи, Вољавица, Вранешевићи, Загони, Залужје, Запоље, Жлијебац.

Географски положај општине Братунац

Према резултатима пописа из 1991. године у Братунцу је живјело 33.619 становника, националну структуру су чинили: Срби 11.475 (34,1%), Хрвати 40(0,1%), муслимани 21.535 (64,1%), Југословени 223 (0,7%), Остали и непознато 346 (1%)¹. Срби су чинили већину у 27 насеља, муслимани у 23 насеља.

Према резултатим пописа из 2013. године у Братунцу живи 20.340 становника, националну структуру чине: Срби 12.350 (60,6%), Хрвати 33 (0,2%), Бошњаци 7.803 (38,4%), остали и непознато 154 (0,8%)². Срби чине већину у 30 насеља, Бошњаци у 19 и једно насеље је ненасељено.

Резултати пописа становништва 1991. године

¹ <http://www.statistika.ba/>

² <http://www.statistika.ba/>

Насеље Бљечева припада општини Братунац, а налази се западно од самог урбаног језгра Братунца. Површина села Бљечева износи 4,89 km². Према попису становништва из 1991. године Бљечева је имала укупно 609 становника, од чега је етнички састав становништва изгледао овако: Срби 71 (11,7%), Муслимани 532 (87,4%) и осталих шест (1%). Насеље Бљечева, према попису становништва из 2013. године, има 195 становника, а по националној структури Бошњака има 194 (99,5%) и једног становника који се изјашњава као остали. Срба више нема у Бљечеви.

Географски положај насеља Бљечева у општини Братунац

ОПИС ДОГАЂАЈА

У рано пролеће 1992. године ситуација у општини Братунац, као и у цијелом средњем Подрињу, била је веома хаотична. Етничке тензије биле су свеprisутне, а због чињенице да је већина насеља у овом крају Босне и Херцеговине била мјешовитог етничког састава утолико више се то осјетило. Мултиетнично насеље било је и Бљечева које је већински било настањено муслиманским живљем, а у селу је живјело и 71 лице српске националности. Као мањинска групација у Бљечеви, Срби су живјели у страху од могућих ратних сукоба у Братунцу, а у остатку Босне и Херцеговине се ратни пламен убрзано ширио.

На Ђурђевдан, 6. маја 1992. године, долази до напада на српски дио села Бљечева од стране припадника тзв. ТО БиХ из Сребренице. У Кривичној пријави коју је поднијела СЈБ Братунац³ као и у Извјештају ЦБ Бијељина⁴, наводи се да је напад изведен у пријеподневним часовима и да је том приликом Косана Зекић заклана, Гојко Јовановић убијен, а Милан Зекић рањен и као такав пребачен на лијечење у Београд на ВМА, гдје је подлегао ранама 9. јула 1992. године.

Како је изгледао муслимански напад на Србе у Бљечеви описао је истражним органима Републике Српске син Косане Зекић, Мило: „До избијања ратних дејстава живио сам у селу Бљечева, општина Братунац, ту у близини мене била је још једна српска породица Јовановић Гојка, док су свуда око нас живјели муслимани. Ујутро, на Ђурђевдан, 6. маја 1992. године, био сам у својој кући у селу Бљечева са мајком Косаном. Пошто смо се плашили муслимана, комшија, на Ђурђевдан негдје око десет часова отишли смо мајка и ја до куће Јовановић Гојка, његове жене Зорке и сина Слободана. Наиме, моја кућа је удаљена од Гојкове око 300 метара. У Гојковој кући остао сам до три часаа послеподне и у то вријеме отишао сам кући да нахраним волове. По завршетку храњења стоке, враћајући се Гојковој кући, видио сам двадесетак муслимана који стоје на путу испред мене куда сам требао проћи. Сви су били наоружани и држали су оружје на готовс, а ја код себе нисам имао ништа од оружја. Пошто су то биле све комшије муслимани, ја сам им рекао: `Добар дан, комшије`. Није ми нико ништа одговорио. Овом приликом сам се уплашио много. (...) Ту близу је била и моја мајка. Сустигао

³ Кривична пријава, СЈБ Братунац, број: КУ – 10/94, од 28.03.1994. године.

⁴ Извјештај о учињеном кривичном дјелу геноцид и других кривичних дјела ратног злочина, ЦБ Бијељина, број: 12-02/4-230-163/05 и 140, од 09.02.2006. године.

сам је, а затим смо пошли у правцу Загона и када смо били на удаљености око 70 метара мајка је ишла за мном, а ја испред ње. Нисам чуо да је пушка опалила од великог страха, али када сам се окренуо, да видим да ли иде мајка за мном, видео сам је да лежи на путу. Вратио сам се назад, пришао сам јој и видео сам да јој испод грла тече обилно крв. Сачекао сам мало поред ње да би је преврио и понио са собом, али је она у међувремену изумрла. Нисам је смио понијети него сам потрчао пут Загона. За мном нико није пуцао, док нисам изашао на брдо изнад Гојкове куће нисам видео ни Гојка Јовановића, његову жену Зорку нити им сина. Са брда сам звао Гојка и рекао му да не иде путем којим смо пошли мајка и ја, јер је мајка убијена. Нисам сачекао Гојка нити Зорку него сам наставио пут према Загонима, а Гојко је остао да понесе радио станицу са собом. На путу сам срео брата Милана, старог око 38 година, који је ишао са посла из фабрике у Братунцу. Саопштио сам му да не иде, јер су муслимани убили мајку. Он није повјеровао да се то догодило и да су нам комшије муслимани убили мајку него је наставио пут у Бљече, рекавши да хоће да види шта се то догодило. Ја сам продужио до Загона и испричао у Загонима шта се догодило у Бљечевој. Искупило се неколико мјештана села Загони који су пошли са мном у Бљечеву да извучемо моју мртву мајку. На загонском брду срео сам Гојка Јовановића који је носио радио станицу, његову жену Зорку и сина им Слободана. Гојко је био рањен у лијеву ногу и обилно је крварио. Одатле је одвезен у Братунац на превијање, али је у Дому здравља због великог губитка крви умро. Када сам са мјештанима села Загона дошао у Бљечеву, моја, Гојкова и кућа – односно викендица Бране Јовановића, Гојковог сина, су горјеле. Мог брата Милана нашао сам рањеног у врат, кичму и оба рамена, који је лежао поред мајке. Био је потпуно непокретан. У несвијести смо га пребацили до Дома здравља, а одатле на ВМА гдје је лежао двадесетак дана када је дошао себи. Био је непокретан и живио је још два мјесеца, а на ВМА је умро 9. јула 1992. године.“⁵

Гојко Јовановић је код себе имао радио станицу, као што је Мило Зекић и навео, али је у Кривичној пријави дато објашњење откуд она код њега: „Пошто се у предмету спомиње да је старац – цивил Гојко Јовановић, кога су муслимани на Ђурђевдан у Бљечевој убили, посједовао код себе радио станицу, ради се о станици коју је Гојко имао из ранијег периода код себе као представник Цивилне заштите, односно још из периода када је функционисала заједничка Република БиХ.“⁶

Како је Мило Зекић и описао, његова мајка Косана била је заклана. То је потврђено и у документу Опис повреда и рана на лешу⁷, који је издао Дом здравља Братунац, гдје се истиче да је Косана заклана, а да је на врату уочено да се налазе четири засјека различите ширине и дубине.

Након напада на Србе у Бљечеви на Ђурђевдан 1992. године, Срба више у Бљечеви нема, што је видљиво и према попису становника из 2013. године.

Треба напоменути да је ово био први напад на српска села на један православни празник. Касније ће услједити напади на Петровдан, Божић, као и на Никољдан у Јошаници код Фоче.

---

⁵ Изјава Миле Зекића дата Душану Јовановићу.

⁶ Кривична пријава, СЈБ Братунац, број: КУ – 10/94, од 28.03.1994. године.

⁷ Опис повреда и рана на лешу, Дом здравља Братунац.

ЖРТВЕ

Према подацима Републичког центра за истраживање рата, ратних злочина и тражење несталих лица током напада на Бљечеву, 6. маја 1992. године, убијено је троје лица српске националности.

Табела Смртно страдала лица српске националности у Бљечеву 6. маја 1992. године

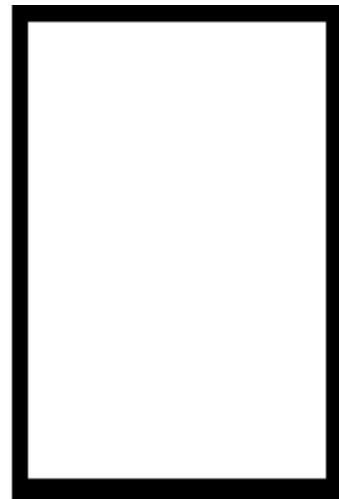
РБ	ID ⁸	Презиме	Име оца	Име	Година рођења	Датум страдања	Напомена
1.	1276	Зекић	Новак	Косана	1928.	06.05.1992.	Заклана.
2.	9815	Зекић	Милко	Милан	1954.	06.05.1992.	Рањен приликом муслиманског напада на село, а од посљедица рањавања преминуо је на ВМА у Београду, 09.07.1992. године.
3.	8892	Јовановић	Лазо	Гојко	1917.	06.05.1992.	Рањен приликом муслиманског напада на село, а од посљедица рањавања преминуо исти дан у Дому здравља Братунац.

Косана Зекић

Милан Зекић

Гојко Јовановић

⁸ ID представља број под којим се жртва налази у електронској бази Републичког центра за истраживање рата, ратних злочина и тражење несталих лица.

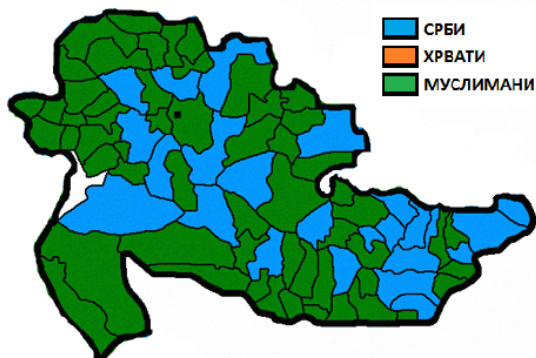
ЗЛОЧИН У ГНИОНИ – ОПШТИНА СРЕБРЕНИЦА

ГЕОГРАФСКИ ПОЛОЖАЈ И ЕТНИЧКИ САСТАВ СТАНОВНИШТВА СРЕБРЕНИЦЕ

Општина Сребреница се налази у источном дијелу Босне и Херцеговине. Граничи се са општинама Братунац, Власеница, Рогатица и Вишеград. Површина општине износи 529,83 km². Општина је била састављена од 19 мјесних заједница: Брежани, Црвица, Гостиљ, Костоломци, Крнићи, Лука, Ораховица, Осатица, Подравно, Поточари, Радошевићи, Ратковићи, Сасе, Скелани, Скендеровићи, Сребреница, Сућеска, Топлица, Виогор. У овим мјесним заједницама су се налазила сљедећа насељена мјеста: Бабуљице, Бајрамовићи, Беширевићи, Блажијевићи, Бостаховине, Божићи, Браковци, Брезовице, Брежани, Бучиновићи, Бучје, Бујаковићи, Црвица, Чичевци, Димнићи, Добрак, Доњи Поточари, Фојхар, Гај, Гладовићи, Гођевићи, Горњи Поточари, Гостиљ, Калиманићи, Карачићи, Клотјевац, Костоломци, Крњићи, Крушев До, Кутузери, Лијешће, Ликари, Липовац, Лука, Љесковик, Мала Даљегошта, Међе, Михољевине, Милачевићи, Мочевевићи, Ногачевићи, Обади, Опетци, Ораховица, Осатица, Осмаче, Осредак, Пале, Палеж, Пећи, Пећишта, Петрича, Подгај, Подосоје, Подравно, Постоље, Познановићи, Прибидоли, Прибојевићи, Прохићи, Пусмулићи, Рађеновићи, Радошевићи, Радовчићи, Ратковићи, Сасе, Скелани, Скендеровићи, Слатина, Сребреница, Староглавице, Сућеска, Сулице, Шубин, Токољак, Топлица, Урисићи, Велика Даљегошта, Виогор, Жабоквица, Жедањско.

Географски положај општине Сребреница

Резултати пописа становништва 1991. године

Према резултатима пописа из 1991. године у Сребреници је живјело 36.666 становника, националну структуру су чинили: Срби 8.315 (22,7%), муслимани 27.572 (75,2%), Хрвати 38 (0,1%), Југословени 380 (1,0%) и остали 361 (1,0%).⁹ Срби су чинили већину у 23 насеља, муслимани у 57, а једно насеље је било ненасељено.

Према резултатима пописа из 2013. године у Сребреници живи 13.409 становника, националну структуру чине: Срби 6.028 (45,0%), Бошњаци 7.248 (54,0%), Хрвати 16 (0,1%) и остали и непознато 117 (0,9%). Срби чине већину у 29 насеља, а Бошњаци у 52.

⁹ <http://www.statistika.ba>

Село Гниона потпада под МЗ Гостиљ. Гниона је село које је било насељено искључиво српским становништвом. Међутим, овдје ћемо анализирати етнички састав насеља Гостиљ у оквиру кога је и Гниона. Према попису становништва из 1991. године, у Гостиљу је живјело 148 становника. Етничка структура је била сљедећа: Срби 113 (76,4%) и муслимани 35 (23,6%). На првом послијератном попису становништва из 2013. године, Гостиљ је имао 503 становника, а етнички састав је био сљедећи: Срби 266 (52,9%), Бошњаци 235 (46,7%) и осталих два (0,4%)¹⁰.

Географски положај насеља Гостиљ, чији је саставни дио Гниона, у општини Сребреница

ОПИС ДОГАЂАЈА

Заједно са селом Бљечева, на Ђурђевдан 1992. године, нападнуто је и село Гниона у оквиру МЗ Гостиљ. Већински српска МЗ Гостиљ била је окружена доминантно муслиманским селима, што је у прољеће 1992. године представљало велики ризик за српско становништво. Страхови су се обистинили на Ђурђевдан, када је доста мјештана прослављало своју крсну славу.

Какви су односи између Срба и муслимана у том крају владали пред почетак ратних сукоба свједочи Марко Слијепчевић: „Све до марта 1992. године, никаквих проблема између мјештана околних села и Гнионе није било. Живјело се у добрим, комшијским, односима. Једни су друге помагали, како у пољопривредним, тако и у осталим видовима сарадње два или више села. Ишло се на сијела, свадбе, славе, испраћаје итд. Почетком априла почела се примјећивати нека нервоза и уплашеност код народа. Муслимани су све мање навраћали, сем кад се морало проћи или нешто затражити на зајам. Од 19. априла, када су у Поточарима убијена три-четири човјека српске националности, преко Гнионе су данима пролазиле колоне људи, жена и дјеце, који су ишли у Јошеву, Борковиће, Бацут. Наравно, ријеч је о муслиманском народу. У Гниони се осјећала све већа уплашеност и несигурност, уз обавезно држање стража током цијеле ноћи. Примјетили смо да и муслимани држе страже на Липи изнад Бацута према Чумовићима. Ту су два-три пута пресретали људе из Чумовића, претресали их и водили у шуму и малтретирали. То су радили муслимани из Поточара и Бацута. Из такве `контроле` једва се извукао Радомир Ђуричић из Чумовића, који је пошао у Гниону на орање. Звали су нас на разговоре у Липу и ту нас убјеђивали да нас нико не смије дирати и све нам обећавали, а то исто од нас су тражили. Ту је нађено рјешење и добиле се гаранције да више неће бити никаквих контрола пролазника преко Липе. Међутим, то је потрајало до 6. маја 1992. године. До тог дана сви муслимани који су хтјели из Поточара, Капетанове Ђуприје, Полигона, прешли су преко Гнионе и нико их није ни пипнуо, већ су били почашћени кафом, соком, ракијом итд.“¹¹

У Извјештају ЦЈБ Бијељина се наводи: „Дана 6. маја 1992. године, око 17:30 часова, на православни празник Ђурђевдан (традиционалне славе становника села), извршен је организован и систематичан напад од стране припадника ТО Сребреница и наоружаног муслиманског становништва из околних села. Командант те формације се становницима села

¹⁰ Доступно на: <http://www.statistika.ba/?show=12&id=20567>, посјећено 19.02.2021. године.

¹¹ Изјава Марка Слијепчевића.

претходно обратио путем мегафона, што потврђује да је он предводио и командовао оружаним формацијама. Приликом тог напада становништво села Гниона је било принуђено да напусти своје куће и да бјежи у правцу села Гостиљ, које је такође уништено и запаљено, а становништво протјерано према селу Залазје. Након прогона становништва из села, припадници ТО Сребреница су опљачкали и попалили сву имовину, те том приликом убили Симић Лазара и Милошевић Радојка.¹²

Жеља да се створи компактан и етнички хомоген муслимански простор у средњем Подрињу била је идеја водиља припадника тзв. ТО Сребреница. О томе говори и Ибран Мустафић у својој књизи *Планирани хаос*, гдје наводи: „Послије превладавања психолошке баријере и консолидовања јединица, слиједе акције на успостављању и повезивању слободних територија Сребренице, гдје смо год могли овладати тереном. Прво на удару је било српско село Гниона, које није пружило никакав отпор, али су Срби напустили Гниону и преко Солоћуше побјегли према Залазју и Сасама.“¹³

Приликом напада на Гниону у том засеоку није било стационараних припадника српских војних формација, тј. село је било небрањено¹⁴. Поред тога што село није имало никог ко би могао да брани становништво приликом муслиманског напада, муслимани су пред почетак напада позивали становнике да се предају и да ће им гарантовати безбједност.

Како је изгледао муслимански напад на село описао је и Марко Слијепчевић: „Поменутог дана на Ђурђевдан, око 17 часова и 15 минута, зачуо се глас са мегафона са Равне Њиве изнад Гнионе и слиједила је сљедећа порука: `Слушајте ме добро Гнионичани. До пола шест да сви предате оружје код Перине куће и гарантујем вам да вам неће ништа бити. Ако то не урадите, нећете побјећи, јер сте опкољени и бићете побијени. Пошто се тог дана у Гниони у неколико кућа славио Ђурђевдан, народ је одмах скочио и почео бјезати наниже према Солоћуши. Нико ништа није узео сем што се затекло у рукама и на себи. Остало је све, па чак и упаљене свијеће на столовима оних који су славили. Зачули су се рафали са свих околних брда. Сви су јурили низ потоке заклањајући се иза камења и дрвећа. Пуцало је са свих страна укруг, само је било мало пролаза према Гостиљу, тј. Солоћуши. Тог дана је у Гниони био и Лазо Симић из Студенца и он је пошао према Солоћуши. Њега су сачекали близу Солоћуше код Бегановића Луке и ту га убили. Гнионичани су дошли до Лука у кућу Гојка Петровића, који је прије годину дана ту направио кућу и сишао из Гнионе, доље ближе Солоћуши. Ту су преноћили уз велику стрепњу да их увече не запале у кући. Пошто се сви нису могли истог дана извући из Гнионе, њих неколико је преноћило у Гниони по потоцима и видјели су како им дојучерашње комшије пале куће. Прво из кућа износе шта им се свиди, а онда запале. Сутрадан су и они успјели сићи на Солоћушу, а онда заједно сви на Гај (Гостиљ) и на Залазје. Дошли су послвије голи и боси (...) Иначе у Гниони је било само око 12-13 способних мушкараца, па се није ни могло очекивати да се могу супротставити муслиманима. Гниона је прво село које је запаљено у сребреничкој

---

¹² Извјештај о учињеном кривичном дјелу геноцид и других кривичних дјела ратног злочина, ЦБ Бијељина, број: 12-02/4-230-163/05 и 140, од 09.02.2006. године.

¹³ Ibran Mustafić, *Ispovijest moga brata Samida u Planirani haos 1990-1996.*, UG „Majke Srebrenice i Podrinja“, Sarajevo, 2008., стр. 2017.

¹⁴ Период у коме се дешава муслимански напад на Гниону је период када још није званично оформљена Војска Српске Републике БиХ. Она ће тек бити оформљена 12. маја 1992. године. До тада се српски народ на различите начине војно организовао на локалу. Најчешће су држане сеоске страже у циљу заштите домаћинства. Ипак, заселак Гниона, тог 6. маја 1992. године, није имао никакав вид одбране.

општини, а то сам могао и очекивати, јер је једино она одвајала Поточаре од Сућеске. Паљењем Гнионе Поточари су добили слободан пролаз према Јошеви, преко Јошеве у Кутлице и Бајрамовиће и Сућеску. Истог дана у Гниони је погинуо један човјек, Радојко Милошевић, стар 68 година. Он је тај дан славио и није могао побјећи, а иначе не види баш најбоље и њега су запалили у кући његовој.“¹⁵

Младен Вујадиновић је један од свједока муслиманског напада на Гниону. Он је овако описао шта се десило тог Ђурђевдана 1992. године: „Дана 6. маја 1992. године, око 17:30 часова, од стране тадашње тзв. Армије БиХ извршен је напад на српско село Гниона гдје сам живио са својим братом Миладином и родитељима, Бошком и Миленком. Тог дана су скоро сви становници села Гниона прослављали крсну славу Ђурђевдан. У наведено вријеме, путем мегафона су становници села позивани на предају, а лице које је позивало на предају је тврдило да гарантује безбједност, а њему је добро познато да је тога дана слава у нашем селу, те да тада у селу није било војне јединице. Приликом напада, све куће у селу су попаљене са помоћним објектима, наша стока и имовина је опљачкана, а како је мени познато, у селу је тада било 17 кућа. Пошто то село није имао ко да брани, сви становници села су се извукли кроз шуму те преко села Гостиљ дошли у српско село Залазје, али је том приликом у својој кући приликом прослављања своје славе убијен и запаљен Милошевић Радојко, који је тада имао око 70 година и био је полуслијеп. Такође је у селу ножем прободен и убијен Симић Лазар зв. Лазо који је из села Студенац, а био је код рођака на слави. Такође је у питању старији човјек који је био цивилно лице.“¹⁶

Околности у којима је убијен Лазар Симић описао је и његов син Миодраг: „Почетком маја 1992. године су почеле провокације из сусједних муслиманских села па је тако 6. маја 1992. године убијен мој отац Лазар и то у мјесту званом Гостиљ, који се налази у непосредној близине села Гниона. Он се, иначе, тог дана враћао из мјеста Сасе преко села Залазје и требао је проћи кроз село Гниона да би дошао у наше село Студенац. Њега су највјероватније убили припадници муслиманске војске који су тог дана напали село Гниона и из њега протјерали српско становништво, а њихову имовину опљачкали и куће попалили. Мој отац је убијен на путу од Солоћуше до Гнионе, он је иначе био у цивилном одјелу, без наоружања и убијен је тако што му је ударац ножем задат у предно грудима са видном излазном раном на леђима испод плећке. (...) Морам напоменути да нико од доктора није извршио преглед тијела мог оца нити је ко правио записник о увиђају нити фото-документацију, јер је то у наведеном периоду било немогуће због опасности од муслиманске војске која се налазила око свих српских села. (...) Такође је и наше село Студенац опљачкано и попаљено, а становници су село напустили без борбе које је након тога опљачкано и запаљено.“¹⁷

Оца Радојка изгубила је и Мила Милошевић: „На Ђурђевдан 1992. године, у послеподневним часовима, када је моја породица обиљежавала крсну славу, извршен је напад на наше село од стране припадника тзв. ТО Сребреница, а прије започињања напада неко од њих оглашавао се путем мегафона и тражио да им предамо оружје, а након тога су напали наше село из правца села Бацут и из мјеста званог Брда. У нашој кући нико није био способан за војску. Мој отац

---

¹⁵ Изјава Марка Слијепчевића.

¹⁶ Записник о саслушању свједока Младена Вујадиновића, ПС Сребреница, број: 12-1-6/02-450/05, од 11.10.2005. године.

¹⁷ Записник о саслушању свједока Миодрага Симића, ПС Сребреница, број: 12-1-6/02-5/9/05, од 01.12.2005. године.

Радојко је био полуслијеп, а брат Владо је од посљедица упале мозга такође био неспособан. Напад је почео пуцањем из ватреног оружја и тада сам ја, заједно са својом мајком и братом Владом, побјегла из наше куће у Гнионски поток, а мој отац је остао у кући јер није могао бјежати због тога што се и иначе тешко кретао од повреде кичме коју је задобио приликом рада у руднику Сасе Сребреница. Скоро сви становници села су побјегли у тај поток, а у селу је иначе било 13-14 кућа. Из тог потока сам видјела нашу кућу из које је запомагао мој отац Радојко и која је одмах након његовог запомагања била запаљена, али се није чуло пуцање из ватреног оружја, па претпостављам да је мој отац жив запаљен у кући или је претходно убијен хладним оружјем. Након тога су запаљене и остале куће у селу Гниона, а ми смо преко села Гостиљ избјегли у село Залазје, док је наша имовина опљачкана и попаљена. (...) Село Гниона је сада пусто село јер се у њега нико није вратио, а ниједна кућа није обновљена. (...) Пошто сам претпостављала да је мој отац запаљен у кући, 2002. године је извршено откопавање рушевина наше куће којом приликом су пронађени посмртни остаци мог оца, а што је потврђено ДНК анализом.¹⁸

Мила Милошевић је такође истакла и то да је поред њеног оца, у нападу на Гниону, убијен и Лазар Симић, на путу Гостиљ – Гниона¹⁹.

Црква у засеоку Гниона, детаљ из филма „Злочин без казне“.

¹⁸ Записник о саслушању свједока Миле Милошевић, ПС Сребреница, број: 12-1-6/02-554/05, од 21.12.2005. године.

¹⁹ Исто.

ЖРТВЕ

Према подацима Републичког центра за истраживање рата, ратних злочина и тражење несталих лица, током напада на Гниону, 6. маја 1992. године, убијена су два српска цивила.

Табела Смртно страдали српски цивили у Гниони 6. маја 1992. године

РБ	ID ²⁰	Презиме	Име оца	Име	Година рођења	Датум страдања	Напомена
1.	5602	Милошевић	Рајко	Радојко	1927.	06.05.1992.	Имао је оштећен вид и није био у стању побјећи из села у тренутку муслиманског напада. Запаљен у својој кући. Идентификован 14.12.2002. године.
2.	5726	Симић	Миљивоје	Лазар	1936.	06.05.1992.	

НЕПРИЈАТЕЉСКЕ ВОЈНЕ ФОРМАЦИЈЕ КОЈЕ СУ УЧЕСТВОВАЛЕ У НАПАДУ

У нападу на села Бљечева и Гниона, 6. маја 1992. године, учествовали су припадници јединица из састава тзв. ТО Сребреница и ТО Будак, Пале, Глогова као и сама тзв. ТО Бљечева тј. комшије муслимани.

ПРАВОСУДНИ ПРОЦЕСИ

Иако је МУП Републике Српске поднио већи број кривичних пријава и извјештаја о почињеном кривичном дјелу за злочине над српским цивилима и припадником ТО Српске Републике БиХ, на Ђурђевдан 1992. године у Бљечеви и Гниони, до данас није подигнута ниједна оптужница, како пред Судом БиХ, тако ни пред ентитетским судовима.

---

²⁰ ID представља број под којим се жртва налази у електронској бази Републичког центра за истраживање рата, ратних злочина и тражење несталих лица.